

LIBRIS | We know books
TIM WEINER

MISIUNEA

CIA

ÎN SECOLUL XXI

Traducere din limba engleză
SORIN ȘERB

Cuvânt-înainte de ANDREI MURARU,
Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al României
în Statele Unite ale Americii

LITERA
București

Cuvânt-înainte. America secretă și revenirea istoriei	3
Prolog. Spionul și scribul	11
Capitolul 1. Orizontul întunecat	15
Capitolul 2. Negare și diversiune	23
Capitolul 3. „Totul era îngrozitor de absurd“	32
Capitolul 4. Golful Caprelor	38
Capitolul 5. Lumea nouă	47
Capitolul 6. „Toți inventam din mers“	61
Capitolul 7. Probleme fără precedent	76
Capitolul 8. Ce faci când nu știi ce să faci	95
Capitolul 9. Mistici sufiști și zombi ambulanți	107
Capitolul 10. O operațiune reușită	120
Capitolul 11. Nota de plată a măcelarului	131
Capitolul 12. Război de gherilă	140
Capitolul 13. Norul negru	159
Capitolul 14. „Cât de departe eram pregătiți să mergem?“	175
Capitolul 15. Perspectiva lui Dumnezeu	187
Capitolul 16. Nu există cale de mijloc	197
Capitolul 17. Cheile castelului	209

Capitolul 18. Partea corectă a istoriei	223
Capitolul 19. „Mereu e cineva care pândește“	232
Capitolul 20. Letal și legal	244
Capitolul 21. Babuini care îți mănâncă fața	258
Capitolul 22. Idiotul util	273
Capitolul 23. Să-i pupi inelul sau să te împuște în picior	290
Capitolul 24. Inamicul serviciilor de informații	301
Capitolul 25. „Ne îndreptăm către o lovitură de stat de dreapta“	316
Capitolul 26. Poarta gloriei	332
Capitolul 27. HUMINT	347
Capitolul 28. Moralitatea spionajului	359
Epilog: Autocrația în America	375
<i>Mulțumiri</i>	383
<i>Note</i>	385
<i>Indice</i>	427

ORIZONTUL ÎNTUNECAT

În dimineața de 20 aprilie 2001, George Tenet privea prin peretele de sticlă al biroului său de la etajul șapte al sediului Agenției Centrale de Informații contemplând peisajul liniștit, cu copacii înalți și verzi care se întindeau cât vedeai cu ochii. Știa că acolo, la orizont, se petrecea ceva teribil. Încercase fără sorti de izbândă să-l convingă pe președintele Statelor Unite că națiunea se confruntă cu un atac de proporții nemai-văzute. Și se temea că era o mare prăpastie între ceea ce putea face CIA și ce i s-ar fi cerut să facă după ce catastrofa se va fi petrecut.

Tenet preluase conducerea CIA în iulie 1997, fiind al cincilea director în șase ani tumultuoși. Agenția își marcaseră cea de-a cincizecea aniversare în acea vară, dar sărbătoarea fusese discretă. Mulți dintre cei care o conduseseră în timpul Războiului Rece deplângeau acum cât de mult decăzuse serviciul de informații american. „Singura superputere rămasă nu este suficient de interesată de ceea ce se întâmplă în lume pentru a organiza și a conduce un serviciu de spionaj”¹, spunea Richard Helms. „Ca țară, ne-am îndepărtat de aceste priorități.”

Sfârșitul Războiului Rece pusese pe butuci cea mai faimoasă agenție de informații secrete din lume. Cum mai putea fi măreață fără un dușman puternic? Prăbușirea Uniunii Sovietice lovise CIA „cu puterea cu care meteoritul a lovit dinozaurii. Nimic nu a mai fost la fel după aceea”², scria Richard Kerr, director adjunct CIA din 1989 până în 1992. „Odinioară, era ușor ca Agenția să fie unică și misterioasă”³, spunea ultimul șef al diviziei sovietice a serviciului clandestin, Milt Bearden. „Nu era o instituție. Era o misiune. Iar misiunea era o cruciadă. Apoi, după ce ne-ați luat Uniunea Sovietică, nu a mai rămas nimic altceva. Nu avem o istorie. Nu avem un erou. Chiar și medaliile noastre sunt secrete. Acum misiunea s-a terminat. *Fini.*”

CIA avea o istorie, deși poporul american știa puține despre ea. Analele sale clasificate erau pline de triumfuri pe termen scurt și de unele succese pe termen lung, repurtate în lupta împotriva imperiului sovietic, victorii individuale ale unor spioni curajoși și ale unor analiști extraordinari. Dar dosarul public era un pomelnic de eșecuri

instituționale, plin de operațiuni secrete semieșuate comandate de politicile externe ale fiecărui președinte de la al Doilea Război Mondial încoace.

Președintele Harry Truman crease CIA în 1947 pentru a preveni următorul Pearl Harbor, nu pentru a lupta în Războiul Rece. „Ideea era că trebuie să avem o organizație în care analiștii să poată analiza tot ce e în străinătate, indiferent cât de secret ar fi“, a spus Helms. „Agenția a fost creată pentru a evalua informațiile, nu pentru acțiuni sub acoperire.“ Doar „un accident al istoriei“ determinase CIA să schimbe lumea. Președintele Dwight Eisenhower ordonase Agenției să răstoarne în secret guvernele liber alese din Iran și Guatemala, dar loviturile de stat numai silențioase nu au fost. Ofițerii CIA făcuseră mult zgomot executându-i ordinele. „Au atras multă atenție“, spunea Helms, și, „odată cu atenția, CIA a fost asociată cu acțiunile sub acoperire“, o forță utilizată fără nici o opreliște de președinți autoritari în vremuri periculoase.

Încrederea președintelui John F. Kennedy în CIA fusese spulberată după ce acesta ordonase Agenției să invadeze Cuba și să-l zdrobească pe Fidel Castro în 1961; Golful Porcilor devenise un simbol de neșters al dezastrului. CIA ajutase la evitarea unui război nuclear în timpul Crizei rachetelor cubaneze din 1962, dar rareori a aflat mai târziu care erau intențiile și capacitățile Kremlinului cu ajutorul spionajului. Cei mai buni analiști ai Agenției l-au informat frecvent pe Gerald R. Ford, liderul minorității din Cameră și principal supervisor al cheltuielilor militare la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. „Aveau diagrame pe pereți, aveau statistici“, își amintea președintele Ford după ieșirea la pensie. „Iar concluzia lor a fost că Statele Unite vor fi depășite, în zece ani, de Uniunea Sovietică în ceea ce privește capacitatea militară, creșterea economică, puterea economică. Era o perspectivă înfricoșătoare“, spunea Ford, dar „se înșelau cu totul. Și ăștia erau cei mai buni oameni pe care îi aveam, așa-zișii experți ai CIA!“⁴

În primăvara lui 1975, odată cu căderea Saigonului, redevile CIA au fost penetrate de anchetatorii Senatului. Aceștia aveau să scoată la iveală istoricul Agenției de tentative de asasinat eşuate împotriva unor lideri străini și legăturile ei periculoase cu guverne de dreapta, generali și bande de teroriști. Anchetele „au afectat rețelele noastre de informatori din întreaga lume“⁵, spunea în 1997 președintele George H.W. Bush, pe atunci directorul Agenției. „I-au făcut pe mulți dintre

LIBRIS

We know
books

colaboratorii din străinătate să renunțe la cooperarea cu CIA și au distrus moralul“ spionilor Agenției, pe care Bush îi considera „poate cea mai prețioasă categorie de funcționari publici devotați din această țară“. În 1985, directorul CIA de pe vremea președintelui Ronald Reagan, William J. Casey, îi implicase pe acești spioni în schema ne-bunească și cu totul ilegală de a deturna o parte din profituri și de a le direcționa către Contras*, care purtau un război clandestin în America Centrală. Stratagema duse la acuzații penale împotriva unor ofițeri superiori ai CIA, pe care președintele Bush îi grațiase cu câteva zile înainte de a părăsi Casa Albă, în decembrie 1992. Printre aceștia se număra și Duane „Dewey“ Clarridge, fondatorul centrului de contra-terorism al CIA. La pensie, el susținea că CIA era pe marginea prăpastiei. Agenția era „terminată ca serviciu de informații cu adevărat eficient“, scria Clarridge în 1997, și avea să fie reinventată doar „după ce ne va lovi o catastrofă nemaivăzută“.⁶

„O punte în flăcări“

La scurt timp după ce a ajuns în biroul directorului, în acea vară, Tenet a avut o viziune de coșmar despre viitor. Se vedea stând pe „o punte în flăcări“⁷, căpitanul unei nave ruginite pe o mare agitată, luptându-se cu un incendiu în sala motoarelor. Dacă nu stingea flăcările, „organizația și toți cei care făceam parte din ea ne-am fi scufundat în mare“.

Tenet jurase să reformeze CIA pentru secolul XXI și, la fel ca Biroul Politic sovietic, avea un plan pe cinci ani. Dar, pe măsură ce timpul trecea, obiectivele sale rămâneau mereu în urmă cu cinci ani. Cu toate acestea, ofițerii desfășurau operațiuni remarcabile la începutul noului mileniu. Îi capturau pe criminalii de război din Balcani și îi trimiteau la Curtea Penală Internațională de la Haga, îi prindeau pe teroriștii islamici și îi trimiteau în celulele închisorii din Cairo, puneau la cale o operațiune pentru a demantela rețelele de contrabandă conduse de un om de știință pakistanez care vindea tehnologie militară nucleară Coreei de Nord și Libiei și încercau să-l captureze pe Osama bin Laden în Afghanistan. CIA încă avea spioni de elită și analiști cu o vastă experiență. Încă mai avea conexiuni în câteva palate

* Rebeli anticomuniști din Nicaragua, în anii 1980, care luptau împotriva guvernului sandinist de stânga în timpul Războiului Rece. Erau susținuți în mare parte de SUA. (n.tr.)

și parlamente străine; puțini președinți și prim-miniștri mai puteau strănuta fără să audă CIA. Puseseră pe picioare noi servicii de spionaj în țări unde domniseră odinioară sovieticii, din Polonia până în Uzbekistan. Menținea legături generos finanțate cu șefi de spionaj străini care furnizau informații pe bani.

Dar CIA nu mai era o agenție globală de informații. Nu mai avea surse de informații în țări considerate cândva foarte importante. Peste 30 de stații și baze de peste hotare fuseseră închise în anii 1990, iar multe dintre cele rămase fuseseră restrânse la o treime din dimensiunea avută cu un deceniu înainte. Nu mai erau colectate informații esențiale, iar ce se colecta nu era analizat suficient. La începutul erei digitale, ofițerii și analiștii CIA lucrau cu o tehnologie depășită, străduindu-se să detecteze semnalele clare ale unor fapte semnificative prin cacofonia zgomotului de fond. Hank Crumpton, șeful adjunct al centrului de contraterorism, spunea despre situația din birourile sale de la subsol: „Aveam maldăre de hârtii împrăștiate pe podea. Adunaserăm cutii de informații brute și oameni se chinuiau cu teancuri de hârtii, pagină cu pagină.”⁸ Nu în felul acesta se conducea un serviciu de spionaj din secolul XXI.

Cândva, americanii își imaginaseră CIA ca pe o forță atotputernică, cu globuri de cristal care prevesteau viitorul și gloanțe de argint cu care, prin operațiuni secrete, puteau schimba lumea. Dar Tenet avertizase Casa Albă și pe membrii comisiei de supraveghere din Congres că Agenția era pe jumătate falimentară, înfometată de bani, talent și experiență. Bugetul secret al CIA din acel an era de aproximativ trei miliarde de dolari – adică, ajustat la inflație, mai puțin decât dispusese la sfârșitul Războiului din Coreea. Administrația Clinton îl redusese cu peste 600 de milioane de dolari, un dividend al păcii niciodată re-investit. Un sfert din personalul CIA, aproape 5 000 de oameni, mulți cu decenii de experiență, părăsiseră Agenția în anii 1990, sărăcind peste toate organigrama. Serviciul clandestin, inima și sufletul CIA – spionii, șefii de stație, ofițerii de caz și cadrele sub acoperire ale căror misiuni includeau conducerea de operațiuni clandestine, recrutarea de agenți străini, penetrarea serviciilor secrete ostile, destructurarea rețelelor teroriste – abia dacă mai număra 1 000 de oameni. După cum le spunea mereu Tenet celor care stăteau să-l asculte, existau mai mulți agenți FBI la New York decât ofițeri CIA în străinătate. Mai ales exodul de creiere din categoria analiștilor de informații era deosebit de descurajant, iar disperarea în rândul zecimii rămase de analiști talentați era adâncită de deriva fără cârmă a politicii externe americane

LIBRIS

We know
books

în lumea de după Războiul Rece. Ei tânjeau după „un sens al direcției, un sens al misiunii”⁹, spunea directorul lor, John Gannon.

Prea puțin sânge tânăr infuza Agenția. Recrutarea scăzuse la cote de avarie. La numirea lui Tenet, doar șase persoane trecuseră prin cel mai recent curs de instruire de șase luni al CIA de la Fermă, tabăra de antrenament a Agenției pentru noii ofițeri, aflată în vecinătatea localității Williamsburg, Virginia. Ce ar fi determinat un talentat absolvent de facultate să se apuce în dificila, adesea periculoasă, uneori murdara îndeletnicire a spionajului, când putea face o avere pe Wall Street sau putea explora frontierele nou-născutului World Wide Web în start-upuri din Silicon Valley precum Google? Lumea informaticii părea mai promițătoare decât lumea secretelor.

Confruntat cu criticile acerbe din Congres, cu articolele acide din presă despre operațiuni ratate, cu informațiile de mântuială și cu studiile interne care sugerau că nu făcea decât să reazeze șezlongurile pe puntea *Titanicului*, Tenet a apărut cu tenacitate CIA în public și în privat, mobilizându-și trupele când moralul acestora slăbea. Un tip agreabil, extrem de afabil, care te bătea prietenește pe umăr într-un oraș unde alții te înjunghiau pe la spate, Tenet radia de veselie în timp ce discuta cu albinele lucrătoare în cantina CIA, năvălea în birourile lor neanunțat pentru a întreba ce se întâmplă, dribla cu o minge de baschet pe coridoarele Agenției și însuflețea conferințele de la etajul șapte interpretând hiturile tinereții sale. (Piesa „Respect” a Arethei Franklin era una dintre preferatele lui.) Spre deosebire de unii dintre predecesorii săi, Tenet se realizase prin propriile puteri: era fiul unor refugiați de război din Grecia și Albania care se stabiliseră în Queens și conduceau un restaurant ieftin numit 20th Century Diner. Arăta ca un detectiv criminalist din New York: era corpulent, mesteca fără încetare trabucuri umede, avea costumele șifonate, fața palidă și ochii congestionați.

„Am petrecut multe nopți nedormite întrebându-mă dacă sunt la înălțimea provocării, având în vedere sarcina monumentală la care mă înhămasem”¹⁰, scria Tenet în memoriile sale. „Nimic din experiențele mele anterioare nu mă pregătise pentru așa ceva.”*

* Înainte ca Tenet să devină director adjunct al serviciilor centrale de informații în iulie 1995, la vârsta de 42 de ani, el fusese șef de birou la comitetul de informații al Senatului și ocupase funcția de director de informații la Consiliul de Securitate Națională. Tenet a fost director interimar CIA din decembrie 1996 până la numirea sa oficială ca director în iulie 1997. (n.a.)

Lucrurile au continuat să meargă prost sub conducerea lui Tenet. CIA ratase o operațiune secretă majoră pentru subminarea lui Saddam Hussein; zeci de agenți irakieni recrutați de Agenție fuseseră capturați, torturați și uciși. Analistii săi nu reușiseră să avertizeze cu privire la intențiile clare ale Indiei de a testa o armă nucleară, un eveniment care a modificat echilibrul puterii în lume. Un fost șef de stație din București, care lucra ca instructor la Fermă, fusese condamnat pentru spionaj în folosul Moscovei; deconspirase identitățile spionilor racolați în ultimii trei ani. Era unul dintre cei patru trădători ai CIA și FBI din epoca respectivă care oferiseră Kremlinului suficientă putere de a compromite operațiunile americane de obținere de informații secrete, de a manipula rapoartele CIA, de a induce în eroare Casa Albă și de a băga Pentagonul în ceață. Nimic din toate acestea nu era un secret. Aproape toate eșecurile CIA țineau prima pagină a ziarelor *New York Times* și *Washington Post*, un stăruitor coșmar pentru directorii Agenției și o rană purulentă care îi umbrea prestigiul public și autoritatea politică.

Crudul adevăr era că CIA se confrunta cu un copleșitor dezechilibru între capacitățile sale reduse și responsabilitățile sale imense. „Sistemul este într-atât de disfuncțional, încât eșecul serviciilor de informații este garantat”¹¹, avertiza Russ Travers, analist de carieră care a devenit ulterior oficial de rang înalt în domeniul contraterorismului, într-un articol din 1997 publicat de revista internă a CIA. Până în 2001, prezicea el, America ar fi putut fi „complet surprinsă” de un atac terorist. Tenet și colegii săi ajungeau la o concluzie similară într-un raport ultrasecret: dacă nu se întreprindeau „schimbări substanțiale și radicale în modul în care națiunea colectează, analizează și produce informații”, Statele Unite aveau să sufere în curând un „eșec sistemic catastrofal al serviciilor de informații”.¹² Data celui avertisment era 11 septembrie 1998.

Cu o lună înainte, al-Qaida detonase simultan două camioane-capcană în fața a două ambasade americane din Africa de Est, ucigând 12 americani, 11 tanzanieni și 224 de kenieni. Capacitatea lui bin Laden de a lovi două ținte în același timp, la 5 000 de kilometri de baza sa din Afghanistan, dovedea un sofisticat nivel de planificare strategică și de execuție, ceva nemaivăzut până atunci: o rețea teroristă capabilă să atace oriunde pe pământ. CIA își dădea seama, pentru prima dată, că bin Laden era capabil să declanșeze războiului pe care-l anunțase împotriva Statelor Unite. În timp ce CIA îi urmărea pe suspectii

de atentatele din Africa, Orientul Mijlociu și Balcani, tot mai mulți agenți pe teren și analiști din sediul central încercau să găsească un răspuns la întrebarea cum să oprească următorul atac al-Qaida.

Pentru Tenet, aceasta era noua misiune a CIA. Un război împotriva terorismului s-ar fi putut asemana cu războiul purtat împotriva comunismului.

Timp de 50 de ani, CIA fusese vârful ascuțit de lance al politicii externe americane. Fiecare președinte o folosise ca pe o armă secretă. După pasionala solicitare a lui Tenet, pe 24 decembrie 1998, Bill Clinton a autorizat CIA să organizeze o vânătoare de oameni în sălbăticia Afghanistanului și să-l ucidă pe bin Laden cu ajutorul unor lideri ai grupărilor armate afgane recrutați în regiune.*

Congresul a adoptat, iar Clinton a semnat o lege care autoriza „toate mijloacele necesare, inclusiv acțiuni sub acoperire și forță militară, pentru a perturba, desființa și distruge infrastructurile internaționale utilizate de teroriștii internaționali”. Juriștii CIA, pricepuți la nuanțe, interpretau termenul de infrastructuri drept orice și tot ce susține un terorist – inclusiv teroriștii înșiși. Dar CIA nu avea banii, efectivele și, mai presus de toate, informațiile necesare pentru a purta război împotriva al-Qaida. A fost nevoie de nouă luni și de o schimbare de conducere la centrul contraterorist pentru ca Agenția să vină cu un plan care să aibă cât de cât șanse de succes. Între timp, Clinton își pierduse încrederea în capacitățile CIA și i-a anulat permisul de a ucide. O greșeală fatală a slăbit poziția lui Tenet la Casa Albă.

Pentagonul a invitat CIA să aleagă o țintă în timpul războiului aerian al NATO din Serbia, care viza înlăturarea liderului Slobodan Milošević, acuzat de genocid. După ce ținta a fost lovită, pe 7 mai 1999, generalul Wes Clarke, comandantul forțelor americane din

* Atât Clinton, cât și Tenet au dat dovadă de o amnezie absolută în ceea ce privește problema acestui asasinat. „Aveam acest ordin pentru asasinarea lui bin Laden pe care președintele Clinton l-a semnat, literalmente, în Ajunul Crăciunului din 1998”, spunea Philip Zelikow, care a fost director executiv al Comisiei pentru 11 septembrie. Însă „Tenet susținea că nu-și amintește” ordinul. Apoi, în februarie 1999, CIA a vrut să folosească un nou grup de comandanți militari afgani pentru a îndeplini misiunea, așa că avea nevoie de o autorizație actualizată. „Ei au revenit la președinte și l-au întrebat: «Puteți semna din nou acest document?»”, spunea Zelikow. „Este același document pe care îl semnase în 1998. A tăiat referințele la asasinare și a scris apoi de mână, cerând capturarea lui... I-am pus hârtia în față lui Clinton și l-am întrebat: «De ce ai făcut asta?» El a spus: «Nu-mi amintesc nimic despre așa ceva. Nu știu.»” (Istoria orală Zelikow, Centrul Miller, Universitatea din Virginia.) (n.a.)

Balcani, a sunat furios la sediul central. „De ce mi-a spus CIA să bombardez ambasada chineză din Belgrad?”¹³, a întrebat el. Fusese informat că acea clădire ar fi fost un depozit militar sârb. Bombele sale inteligente uciseseră în ambasadă trei persoane și răniseră alte 20. Pe bună dreptate, ambasadorul chinez spunea că fusese un act barbar. Tenet se afla la Londra când a primit un telefon de la consilierul pentru securitate națională al lui Clinton, Sandy Berger. „Mai bine te-ai întoarce chiar acum”, a spus el. „Încerc să-ți salvez slujba.” A fost nevoie de mult efort, dar Tenet a rămas în funcție.

Era sigur că va fi concediat când l-a întâlnit pe președintele ales George W. Bush, cu nouă zile înainte de investirea acestuia, pe 20 ianuarie 2001. Tenet era omul lui Clinton și nici un director CIA nu supraviețuise transferului puterii prezidențiale de la un partid la altul, de la Richard Helms, în 1969, încoace. Pusese capul pe butuc, dar securea nu a căzut. „De ce să nu lăsăm lucrurile să meargă așa o vreme și vom vedea cum se rezolvă?”, a spus Bush. „Nu eram nici în echipă, nici în afara ei”, povestea Tenet. „Eram în probe.”¹⁴

Atât timp cât nu era responsabil de o catastrofă, rămânea directorul Agenției. Trei luni mai târziu, pe 20 aprilie 2001, s-a petrecut o calamitate fără precedent în istoria CIA.

NEGARE ȘI DIVERSIUNE

Tenet își amintea acea zi drept cea mai proastă trăită la CIA până atunci. În acea dimineață, șeful stației din Lima, Steph Milliken, un tânăr și impozant ofițer cu mustață nisipie, a intrat în biroul Robertei Jacobson, adjunctul șefului de misiune de la ambasada americană din Peru. Era un om fericit. „Am prins unul!”, a spus el. „Unul de zile mari.”¹⁵ CIA marca o nouă victimă în războiul american împotriva drogurilor, doborând un avion mic pe cerul albastru de deasupra junglei amazoniene.

„O oră mai târziu, s-a întors alb ca varul”, își amintea Jacobson. Când Hugh Turner, numărul doi din serviciul clandestin, a văzut mesajul urgent de la Lima, s-a repezit pe holul de la etajul șapte să-l vadă pe John McLaughlin, directorul adjunct al agenției de informații. *S-a petrecut un dezastru în Peru*, a spus el. Asistentul executiv al lui McLaughlin, Luis Rueda, un veteran al războaielor CIA din America Latină, l-a sfredelit cu privirea pe Turner.

„Ce ai făcut?” a întrebat Rueda. „Ai doborât un avion plin de călugărițe?”¹⁶

O operațiune aeriană sub acoperire doborâse o familie de misionari americani. Ofițerii CIA nu aveau nici o informație că avionul lor transporta droguri. Nu încercaseră să identifice aeronava înainte de a da ordinul de atac. Veronica Bowers și Charity, fiica ei încă sugar, fuseseră ciuruite de gloanțele de mitralieră calibru 7,62 mm și muriseră pe loc. Pilotul, Kevin Donaldson, fusese împușcat în picior și strigase „Ne omoară!” înainte să aterizeze de urgență. El supraviețuise cumva rănilor sale grave, alături de soțul și de fiul Veronicăi.

Tenet și principalii săi consilieri au petrecut câteva ore frenetice în acea noapte încercând să afle exact ce se întâmplase. În weekend le-au spus vicepreședintelui Dick Cheney, consilierului pentru securitate națională Condi Rice, Departamentului de Stat, Congresului, presei și poporului american că decesele fuseseră o greșeală fără precedent într-o misiune altminteri perfect gestionată și executată profesionist, condusă de divizia latino-americană a CIA. Era o minciună sfruntată.